

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 810/2021
27.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Адамовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт Панчево“ из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3049/20 од 14.01.2021. године, у седници одржаној 27.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3049/20 од 14.01.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3049/20 од 14.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 242/19 од 03.09.2020. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за рад дужи од радног времена, за рад недељом, као и на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде трошкова исхране у току рада, све у периоду од 01.07.2016. до 30.06.2019. године, исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском каматом, чија су висина и датуми допећа ближе одређени овим ставом изреке, а ставом другим изреке обавезан је тужени да на наведене износе и за исти период, надлежним фондовима у корист тужиоца уплати одговарајуће доприносе за прнзијско и инвалидско и здравствено осигурање, а Националној служби за запошљавање доприносе за осигурање за случај незапослености. Ставом трећим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 66.101,57 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3049/20 од 14.01.2021. године, жалба туженог је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољено, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите, је исплата разлике између припадајуће и исплаћене накнаде за прековремени рад и рад недељом, као и исплата трошкова исхране у току рада и регреса. О овом праву тужиоца и његовој висини, судови су одлучили уз адекватну примену материјалног права, при чему одлука о тужбеном захтеву као у овој правној ствари зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате утужених износа поднета је 09.08.2019. године. Вредност предмета спора која се ревизијом побија је 145.078,50 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић